

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

SIMPLE ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

Am văzut, cu cîțiva ani în urmă, o poartă maramureșană mai altfel decît toate porțile văzute pînă acum. Înaltă, asemănătoare unui arc de triumf, poarta din Săpința se ridică la intrarea cooperativei agricole de producție. Pe stîlpii ei, încrustări înfățișînd, printre flori și păsări, tractoare, munți de mere, snopi de grâu, oameni muncind. Peste toate, soarele răsărind de undeva de sub streșini.

Pe atunci încrustăturile meșterului Petraș din Săpința pe stîlpii originalei porți închipuiau niște visuri. Meșterul tălmăcise în imagini planul de perspectivă al proaspetei cooperative agricole adăugîndu-i, tot prin încrustături, căldura inimii lui. Am revăzut Săpința cînd munții de mere de pe cele 336 de hectare îmbătau văzduhul. Pe toate dealurile din jur pe care cooperatorii le au transformat în păduri de meri Jonathan, Șavaray, Parmen auriu, răsunau cîntecele culesului. În zile, pe lingă apa Săpinței, pășteau vitele, a doua mîndrie a săpințenilor. Dincolo de apă, lanurile pe care forfoteau culegătorii și arau tractoarele, și comuna cu casele ei noi, împodobite cu măiestrie după obiceiul locului. Simbolurile de pe poarta meșterului Petraș deveniseră împliniri. Ba, mai mult, meșterul adăugase în fiecare an imagini noi, tălmăcind sporirea bogățiilor cooperativei și bineînțeles vrednicia oamenilor.

Am undeva în Moldova o dragoste veche și statornică, așa cum am nenumărate altele, pe tot cuprinsul României socialiste. Se numește Calafîndești. E o comună care a dobîndit o frumusețe aparte și bogăție cum n-a mai cunoscut. Conduși de un președinte înimos și înțelept, cooperatorii de aici au transformat sătucul glodos și însingurat de altădată, într-o așezare nouă, luminoasă. Au mutat un deal întreg dinspre țarină în comună. Au descoperit în el mii de tone de piatră de construcție și au adus-o în comună să construiască cu ea un complex zootehnic modern, garaje pentru autocamioane, magazii, fîntîni, școli și cîmin cultural și case, nenumărate case cu porți încrustate și curți pavate. Era și firesc să se întîmple așa. La înima nouă și tinără a oamenilor se cădea ca și comuna să capete o altă înfățișare. Să se mîndrească cu școli și lumina care scaldă în argint ulițele noaptea, cu pămînturi roditoare, cu vite de rasă, cu iazuri în care se zbate peștele tinăr, cu turme împinzînd dealurile, cu copii plecați la școli superioare și cu renumele lor în întreaga regiune, în privința hărniciei și înțelepciunii. Este și asta o bogăție și încă una de seamă.

Poate ar mai trebui să istorisesc cîte ceva și despre alte sate pe unde m-au purtat drumurile. Poate că ar trebui să poposim și la Tomnatec, undeva în estul țării, în Banat, să gustăm vinurile de viață lungă și să mușcăm din pițnea albă, pufoasă, mîndria oamenilor de aici, născută din recoltele-record, în care stăruie încă miresmele pămîntului și lumina soarelui. Poate ar fi bine să urmărim cu degetul în registrele contabile veniturile pe anul 1964 ale cooperativei agricole de producție. Să o facem totuși, înainte de a porni prin sat, să admirăm la fel ca pretutindeni în satele țării, casele noi, școlile, unitățile sanitare, cîminul cultural, magazinele. Iată suma de 5 832 000 de lei. Reprezintă o parte a veniturilor cooperativei agricole de producție. Și anume venitul adus de sectorul legumicol. Altă cifră : 1 735 000 de lei reprezintă venitul adus de sectorul zootehnic. Aceste două cifre vorbesc indeajuns despre ceea ce este astăzi această comună și despre ceea ce poate deveni ea mîine.

Imaginea porții din Săpința mă urmărește mereu în drumețiile mele. Oriunde fac popas : la Topalu sau la Mădăraș, la Poiana Mare sau la Bosanci, la Tomnatec sau la Silvaș, am sentimentul că trec pe sub arcada unei porți ca cea de la Săpința, dar uriașă și bollîndu-se pe toate șesurile României, peste toate pămînturile României și avînd încrustate pe ea toate bucuriile și bogățiile satului socialist. Trec pe sub uriașa poartă a belșugului în lumea atît de nouă a satelor noastre și de fiecare dată gazdele mă copleșesc cu inima lor senină, cu înțelepciunea lor, cu miinile lor de aur. Din inimile lor, din înțelepciunea lor, din miinile lor de aur, se ridică această poartă a belșugului, fiindcă nu este meleag românesc, nu este capăt de țară unde inoirile, frumusețile și bogățiile să nu se fi înscăunat pe deplin și pentru totdeauna.

DRAGOȘ VICOL

PARTINITATE

Clipa-n care freamăt și exist
și căreia îi imprim carate
pe itinerarul comunist,
e prezența mea partinitate.

Conștiința nouă de-a-mbina
frumusețe și utilitate,
pe acest glob care e-n Cosmos stea,
e rîvnita mea partinitate.

Visul meu cel iute de picior
ce pe drumuri lirice străbate

către golfuri mari de viitor,
este visul de partinitate.

Cărțile pe care le-implinesc
pruncii care-i cresc în libertate
strînși la pieptul meu muncitoresc,
iată simpla mea partinitate.

Verbul meu și brațul meu avid
ce lovesc cu forțe necruțate
în dușmanii scumpului partid
sînt severa mea partinitate.

AL. ANDRIȚOIU

Izvodind frumosul

Fotografie : T. IOANEȘ

Cîteva gînduri

de VICTOR EFTIMIU

- Nu cred să aibă cineva mai mulți prieteni și admiratori ca mine: îndată ce scot o carte, primesc sute de scrisori să le-o trimit gratis și cu dedicație; cum scriu o piesă, mii de oameni doresc s-o vadă cu bilete de favoare.

- Nu-i face nimănui plăcere să-i spui c-a întinerit, fiindcă toată lumea știe că nu întinereste nimeni.

- O iubeam atît de mult, încît, uneori, mi se părea că e îndrăgostită de mine...

- Omul este ceea ce este, iar umbra lui, ceea ce pare. Mai nefericit decît cel care și-a pierdut-o este omul care-și îngrijește prea mult umbra, o mărește pînă se pierde pe

el însuși, rămînînd o umbră fără om.

- Unii cred că principiile sînt asemenea covoarelor: dacă nu le calci, le mîncîcă moliile.

- Crede că dacă e plictisitor, e profund.

- Dacă face de zece ori aceeași socoteală, i se pare că iese mai ieftin.

- Dă-mi succesul, nu explicațiile insuccesului.

- Expresia cea mai corectă e cea scurtă, fiindcă nu gramăticii fac limba, ci viața cu graba ei.

- Excepționalul e scurt.

- Îmi place să dau, dar nu-mi place să mi se ceară.

- Învață să te porți bine cu cei din casa dumată; cu străinii, vrei nu vrei, trebuie să faci pe gentilulul.

- Judec pe fiecare după felul cum s-a purtat cu mine. Ce e sublim în el, îl privește.

- La o anumită vîrstă, părul negru e indecent.

- Lichea este cel ce înghite șopirle înainte de a fi nevoit.

- N-am să fac morții onoarea să mă gîndesc la ea, chiar dacă ea mi-ar face impolitețea să se gîndească la mine.

- Nu merită mulți onoarea să li se taie capul. Cel mult picioarele.

Cîntec la volan

Aur fără de carate,
Zimbitor și bulucaș,
Zvirle sulice-nfocate
Soarele, bătrîn... arcaș!

Freamătă adinc grădina
Pin-la cel din urmă pom
Și cum zumzăie stupina
Parcă-i un... aerodrom!

Trec pescari și-n coșuri grele
Peștii nici că mai încap:
Coșurile din nulele
Crapă de atîta... crap!

Cinci duzini de cai putere
S-au oprit pe-un colț de plai.
Pană? Ce tot biugu, vere?
Ai văzut pene la... cai?

Dacă vrei să știi mai bine,
De cînd ne-au venit mașini,
Pene vei găsi la mine
Numai cînd transport... găini!

TITI GHEORGHIU

Tot despre SCRIITORI DISTRAȚI

Și eu cunosc un scriitor, pe maestrul Victor Eftimiu, care, mai demult, într-o vară, de-abia ajuns, seara, la Eforie, după o călătorie oboșitoare cu automobilul, pe cînd se bărbieștea, auzi că cineva îi ciocănește grăbit, în ușă.

— Domnule Eftimiu — i se adresă un necunoscut, intrînd. O femeie din localitate e gata să nască și trebuie neapărat transportată la maternitatea din Constanța. Vă rugăm, îngăduiți-ne să fie condusă cu automobilul dumneavoastră.

Pe un ton amabil, calm, cum îi e felul, Victor Eftimiu îi răspunse:

— Cu plăcere, domnul meu, dar... n-ar putea doamna să aștepte pînă mîine?

O cititoare

Poșta redacției

I. N. BARBU — comuna Gh. Doja, raionul Slobozia.

Fabula „Sticla și dopul” va fi publicată într-unul din numerele următoare ale revistei Albina. Așteptăm să ne trimiteți și cronici rimate sau epigrame inspirate nemijlocit din viața comunei dv.

A. BOLOHAN — Brașov, membru al cercului literar „Tractorul”.

Catrele și distihurile dv. grupate sub titlul „Ecouri la zicale” ni se par interesante și nu lipsite de umor: le vom publica în luna iunie, într-o pagină care va reuni cîteva din cele mai izbutite producții satirice ale membrilor cercurilor literare.

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin, membru al cercului literar „Al. Vlahuță”.

Unele din epigramele trimise de dv. au apărut în numărul trecut. Mai trimiteți.

PUIU VIDA — Satu-Mare.

Micro-fabula intitulată „Termometrul” ne-a plăcut pentru concizia și hazul ei. O vom publica într-o suită de fabule.

VICTOR RUSU — Tr. Severin, membru al cercului literar „Al. Vlahuță”.

O seamă de scrisori primite la redacție ne-au informat că poezia de factură populară pe care, sub titlul „Frunzuliță de negară”, ați trimis-o și revistei noastre a apărut în mai multe publicații. Vă atragem atenția că această practică este incompatibilă cu principiile presei noastre. De altfel, în legătură cu activitatea dv. de culegător de folclor, un corespondent din comuna Devesel, raionul Vinju-Mare, unde prețindeți că ați fi auzit poezia „Frunzuliță de negară”, ne mai semnaleză printre altele:

„Am constatat că revista dv. este o revistă serioasă, se bucură de prestigiu și nu trebuie să se lase influențată de un copil fără minte care șade în Tr. Severin și compune, plagînd din scrierile populare din trecut, și făcîndu-le ca auzite și culese...” Autorul minte spunînd că e culeasă din comuna Devesel; el nu a fost de ani de zile prin această comună”.

Vă sfătui să renunțați la asemenea indeletniciri; nedemne de un membru al corpului didactic și al cercului literar din care faceți parte.

U m o r sovietic

Puncte de vedere

de A. GOLIȘEV

— Ciudați sînt oamenii!

De muște fug! Se poate?...

Ziceau păianjenii rîzînd pe
înfundate.

Eroare

de M. KORIUN

Mergînd cu traista în spinare,
Un biet țaran, zări călare
Venînd pesemne din oraș
Ferchezuit, un boiernaș.

Pe loc strunindu-și năvăvașul,
Zîmbi și zise boiernașul:

— Să-mi fie cu iertare, dar
Mi s-a părut că ești... măgar!...
Țăranul îl privi și-i zise:

— Stăm prost cu ochii, pare-mi-se,
Căci și eu cînd te-am fost zărit,
Ce crezi? Drept... om te-am
socotit!...

În romînește de
M. DJENTEMIROV

— Să nu-i spui nimic mamei!

— Să nu-i spui nimic lui tătca!

— Să nu-i spui nimic lui tătca și mămică!

— Mamă, să vă fac cunoștință: ea este logodnica mea...
(Din revista „Krokodil”)

— Doctore, ce-o fi avînd băiatul de nu mai vorbește cu nimeni?...
(Din revista „Krokodil”)